

Sedmý záznam: 3. čeruna 1915

Mrňous řval celý den, asi měl hlad. V noci jsem ho zabalil do deky a chtěl jsem ho odnést na místo nálezu, ale sotva jsem slezl z poslední větve, vynořila se z houští jeho matka. Hružou jsem zůstal stát jako přikovaný a nemohl jsem věřit svým očím. Ani v nejhorším snu bych si nedokázal představit něco tak obrovského a zjevně stvořeného k zabíjení.

Naštěstí měl dinosaurus problém se ke mně dostat přes hustou spleť vzrostlých stromů, je mi však jasné, že je jen otázkou času, než si svým mohutným tělem vykáčí dostatečný průchod.

Aby se situace ještě více zkomplikovala, mládě chtělo za mnou, a ne za svou matkou. Bude to tak, že dinosaurů stejně jako husy uznávají za rodiče ty tvory, které spatří jako první po narození? To by byl můj konec!!!

Uchýlili jsme se zpátky na strom a já jsem se modlil, abychom přežili zbytek noci. Stejně jsme nespali, matka řádila jak divá.

Osmý záznam: 4. čeruna 1915

Dnes od rána hustě prší, střecha mé stromové chýše nestačí na přívaly vody a všechno je mokré. Domnívám se, že má šance vrátit mládě je teď větší, když jsou čichové, sluchové i zrakové schopnosti jeho matky oslabeny clonou vody padající z nebes.

Při sestupu z hladkého mokrého stromu jsem málem spadl, ale na poslední chvíli jsem se zachytil jednou

~ 28 ~

✓
Které druhy stromů
či jiných rostlin jsou
nápadně podobné těm
dnesním, ale u některých
si nejsem vůbec jist, kam je zařadit.

✓
dřev

kaštan →
alše ↙

rukou o žebřík. Malý Tlamounek mi vyklouzl z náruče a spadl ze stromu. Při pádu se ošklivě škrábl přes oko. Chvilí ležel na zemi úplně omráčený. Měl jsem strach, že má nějaké vážné zranění, protože přestal naříkat a byl naprosto zticha. Krev z rány mu stékala dolů, ale déšť ji smýval a ránu čistil.

Znovu jsem mládě zabalil do deky a zhruba po hodině jsem se opatrně přiblížil ke kupce listů, kde jsem vejce našel, a podařilo se mi Tlamounka nenápadně vrátit zpátky do hnízda. Byl zřejmě stále otráven z pádu, ale naštěstí zcela v klidu.

Na zpáteční cestě jsem viděl tu strašnou spoušť a stromy pokácené matkou mláděte, rozhodl jsem se proto najít si v příštích dnech nové bydlení. Nejen že mám z matky strach, ale i déšť je příliš vytrvalý. Bude-li to takto pokračovat, všechno bude mokré i v chýši a být celý den ve vlhku není příjemné. Musím pryč.

Devátý záznam: 6. čeruna 1915

Včera k večeru přestalo pršet, a tak jsem vyrazil na lov ryb. Rozhodl jsem se nalovit si trochu i do zásoby a připravit se tím na cestu za novým obydlím. Z vrcholu mého stromu jsem spatřil nějaké skalní útesy a doufám, že právě tam bych mohl nalézt sušší skrýš. Všechno znovu přestěhovat bude však velká práce.

Při lovu jsem zkoušel různé druhy návnad, nejlépe se osvědčily jakési morušové plody, jsou žlutohnědé a rybám zjevně chutnají. Za pár minut jsem měl dvě ryby, ale někdo mi je ukradl rovnou z mé rybářské brašny. Ulovil jsem si další, ale musím si na zloděje dávat pozor.

~ 29 ~

✓
Kaučím, jestli
Tlamounek
alespoň chvílemi
spal, ale já jsem měl
pocit, že jsem ani
oka nezamhouřil.

neděle 6. čeruna 1915

Drahá Aurélie,
můj život je plný dobrodružství. I když máte jemnou duši, která se bude chvět při představě, čím vším si tu procházím, musím Vám sdělit i tyto své přehody, neboť nemám komu jinému.

Dnes jsem se musel schovat do rákosí, protože na mne nalétával klapáč a jeho ohybný zobák jsem cítil nepříjemně blízko. Schoval jsem se, jak to nejlépe šlo, po kolena u smrdutém bahně, překryt hustým porostem, a čekal jsem, až to klapáč vzdá. A pak jsem málem padl do léčky dalšímu tvorovi. Věřila byste tomu? Právě když jsem se — úplně u šoku — hrabal z rákosí, uviděl jsem velkého dinosaura. Stál nehybně pár metrů ode mne na kraji pralesa — byl hustě pokrytý tmavou srstí a tlamu měl otevřenou. Rozhlížel se po krajině jako hladový lovec. Větr nastěsí uál od něho ke mně a já si potichu lehl do bahna. Ani jsem nedutal, protože jsem tušil, že by to byl jinak můj konec.

Poloha, ve které jsem ležel, nebyla dvakrát příjemná, ale měl jsem dokonalý výhled. Ten tvor byl naručitelný. Hlubu měl plnou ostrých zubů, a jako by to nestačilo, prsty horních končetin „zdobily“ drápy jako dyky. Na nohách měl velké zahnuté srpovité drápy, které by svou obět umžiku rozpáraly. Nikdy jsem nic takového neviděl. Pocítoval jsem strach i úžas zároveň. A také pokoru. Já jistě přicházela s vědomím, jak je člověk ve srovnání s takovým živočichem křehký a nemohoucí. Z toho, že Vám o přehodě píšu, jistě tušíte, jak to dopadlo. „Ozbrojené“ zvíře odkráčelo a já se potichu odsouval domů, tedy na svůj strom. Večer jsem pak musel ze sebe sundat několik pijavic, které se na mne prisály, jak jsem se tam uálal u bahně. [—]

A ještě s něčím se Vám musím přiznat. Asi byste se mnou nesouhlasila, ale odnesl jsem (doslova ukradl) z hnízda vejce. Ale ne jen tak nějaké slepicí vajíčko, jak si jistě představujete. Vejce, které jsem vzal, je velké jako bochník chleba. Nejdříve jsem si myslel, že patří obrovitému ptakojestěrovi klapáčovi — však také létal těsně nad korunami stromů... Bylo to ale jinak. Ve snaze obohatit vědecké sbírky Muzea jsem odcizil, co mělo zůstat nedotčené. To vejce totiž nepatřilo ptakojestěrovi, i to by bylo troufalé, ale gigantickému zvířeti na dvou nohách, s hlavou velikou jak kredenc a vybavenou strašnými zuby ve velikosti noží. Z vejce se přes noc vyklubalo mládě tohoto tvora, docela roztomilé, ale hladové a úřvané. Jeho matku to činí naprosto nepřívětivou. Chtěl bych ji mládě vrátit, ale tlamounek, jak jsem zvířeti začal říkat, se své matky bojí stejně jako já.

Váš oddaný Věnek

P.S.: Jak každý dopis píšou vždy několik dní, tak mohu přidat zprávu, že se mi nakonec naprava krádeže povedla a spadl mi kámen ze srdce.

Posílám Vám kresbu kytky, která roste u jezera poblíž mé chýše. Po těch popisech dramatických událostí jistě potěší Vaši křehkou duši.

Desátý záznam: 9. čeruna 1915

Poslední dva dny jsem byl každý večer tak unavený, že jsem usínal ještě předtím, než jsem ležel. Udělal jsem si dva dlouhé výlety ke skalám, ale zatím se mi nepovedlo objevit místo, kde bych mohl v bezpečí dál pokračovat ve svém bádání.

Při druhém přechodu přes pláň směrem k horám jsem objevil zbytky obrovského uhynulého sauropoda, býložravého dinosaura s dlouhým krkem a malou hlavou. Hodoval na něm velký klapáč. Byl však jiný než ten, co létal nad lesem a pronásledoval mne do rákosí. Tenhle měl jakousi ozdobu na hlavě. [— Pozn. autora: (?) —]

Musel jsem projít poměrně blízko hodujícího okřídleného ještěra a měl jsem obavy, že si mě dá jako dezert, ale jen zasyčel a nevěnoval mi pozornost. Potom jsem ze značné vzdálenosti viděl k mršíně cválat dalšího obra stejného druhu a bylo neuvěřitelné, jak se dokázal rychle pohybovat po čtyřech na zemi.

Jedenáctý záznam: 10. čeruna 1915

Po několika zajímavých objevech, které však nikam nevedly, jsem našel jeskyni s úzkým vchodem, částečně blokováným velikým balvanem. Mezera mezi kamenem a stěnou jeskyně je malá, větší dinosaurus by se tam určitě neprotáhl.

Směrem dovnitř se jeskyně rozšiřuje a je suchá, navíc má šikmý, vzhůru stoupající komín, takže je i uvnitř